

these simple peasants for the most exquisite and elegant perfume in nature).

Именно по тоя случай *Walsh* пише, че отъ всички селяни, съ които той се е срѣщалъ, българитѣ му се видѣли най-непритворени, любезни и мили (of all the peasantry I have ever met with, the Bulgarians seem the most simple, kind and affectionate; op. cit., третото преработено издание, р. 170—171).

Мѣстни данни за розовата индустрия въ Сливенъ има, ако и да сж оскѣдни. Така, разправя се, че розови градини съ особно предназначение за добиване на розово масло имало при днешния *Орѣшакъ* (Орѣшакъ при Гаговецъ), който сега е насаденъ съ лозя, а до 1830 г., край многото тукъ орѣхови дървета, имало розови градини (по Сливенски *гюлови бахчи*). Преданието твърди, че следъ занемарването на розовото производство тукъ, Сливенци се заловили съ засаждането на тия гюлови бахчи съ *боя* (дървета на подобие вишновитѣ, съ черни валчести, дребни плодове, наречени *боя*). И действително, до скоро въ Орѣшака, въ тѣй наречената *арменска бахча*, имаше гора отъ тая *боя*, *Гюлови бахчи* имало още и отгоръ квартала Ново-село, после въ Кумлука до Качаровата воденица, които били сравнително най-добри, такива при Боазъ-кесенъ (отдолъ днешнитѣ кланици, гдето и до днесъ сж най-добритѣ, близки на града *бахчи*, само че вече промѣнени по естество). Повечето отъ днешнитѣ лозя на квартала Ново-село били посадени съ рози; тоя край до скоро се наричалъ *Гюлукъ* (розище). Въ Айвалѣ-дере подъ Синитѣ камъни има мѣстностъ, която се нарича *Гюнгюлукъ* (Гюнгюлукъ), която, види се, по название има нѣщо общо съ най-старата тукъ розова индустрия. (Сливенци викатъ на розата *трандафилъ*, (грѣцка дума — тридесетолестникъ) а турцитѣ — *гюль*. При това тѣ иматъ нѣколко названия за разнитѣ видове роза (бѣлъ, червенъ, гивѣзенъ, шипка и т. н.¹⁾)

Споредъ нѣкои Сливенци розовото производство пропаднало въ Сливенъ поради увеличения *гюмрюкъ*, и следъ 1830 г. слабо се подържало до срѣдата на миналия вѣкъ. Опитъ за възобновяването на тая стара Сливенска индустрия се направи около 1890 г. въ каквато насока Сливенеца *Кондю Бравата* е посадилъ розови градини подъ Синитѣ камъни, до „*Змеевитѣ дупки*“ и ги е обработвалъ нѣколко години, но следъ това ги зарѣзалъ²⁾. Днешната „*Розова Градина*“ предъ входа на град-

¹⁾ Вече презъ 1829 г. Eneholm забелязва, че Сливенъ, сравнително останалитѣ си производства (аби, оржжия, вино и т. н.), е добивалъ малко розово масло (peu d'huile de rose). За добиването въ Сливенъ розово масло пише и Porter J. английски посланикъ въ Цариградъ отъ 1747 до 1767; Turkey, its history and progress, I, 117—118. Тогава Сливенъ ималъ 25,000 жители.

²⁾ Този розопроизводителъ си бѣше построилъ и казани за дистиране. По всичко изглежда, че опитътъ му не успѣ, защото остана осамотенъ. Розния хрустѣ обаче вирѣ: добре въ Сливенъ.